

[Grünbaum.]

gens nedgang var ophørt, at man var indstillet på, at det var en reserve, der kunne bruges under en sådan udvikling, i en sådan situation.

Men vi ser altså, at regeringen alligevel vil stramme voldsomt til, og det mener vi ikke er nødvendigt. Vi kan godt se, at regeringen skal bruge flere penge, fordi den har båret sig ufornuftigt ad, eller fordi de tre partier har båret sig ufornuftigt ad ved at vælte vore forslag den 15. december; det har vi også hørt tilstrækkeligt om. Men vi mener ikke, at regeringen behøver at tage så mange penge ind, som den nu gør.

Må jeg også sige, at det er ikke rigtigt, at vi også ville have været nødt til at tage stilling til disse store udgiftsstigninger. Jeg havde et samråd med finansudvalget den 8. december, hvor jeg redegjorde for devalueringens virkninger på statsbudgettet. Vi ville have fået en stigning på 70 mill. kr. på de sociale pensioner, vi ville have skullet bruge 50 mill. kr. til øgede betalinger til udlandet, og vi havde regnet med ca. 100 mill. kr. i stigning til statens vareindkøb, altså en merudgift på 220 mill. kr. Men som indtægter regnede vi med at merværdi-afgiften som følge af devalueringens prisstigning og en øget omsætning — for vi regnede jo ikke med, at forbruget skulle holdes helt uændret — ville give en ca. 100 mill. kr. i merindtægt, og vi regnede med, at told- og forbrugsafgifterne ligeledes ville give 100 mill. kr.; det vil sige, at vi havde nogenlunde dækning for disse stigninger. Vi havde en nettoudgift på 20 mill. kr. Så havde vi en landbrugsstøtte af en eller anden ukendt størrelse — jeg vil selv regne med som devalueringens støtte en 125 mill. kr. — og en øget udgift til kommunerne på 50 mill. kr., i alt 175 mill. kr., skal vi sige rundt regnet en merudgift på 200 mill. kr.

Men heroverfor stod jo vores engangsskat, som netto ville give 250-300 mill. kr., samt den besparelse på statsbudgettet, som vi havde annonceret og sagt vi var villige til at gennemføre, og her kan jeg da godt sige i dag, at vi havde regnet med en besparelse på en 25 mill. kr. på forsvaret og 100 mill. kr. på de øvrige budgetposter; det vil sige en 125 mill. kr. i alt. Det vil sige, at vi til rådighed havde i alt et beløb på en 375-400 mill. kr., og der var således ikke

alene fuld dækning for disse stigninger, men der var oven i købet en 175-200 mill. kr. til en forbedring af kasseoverskuddet. Sådan var situationen, hvis man havde gennemført vore forslag, altså nedfrysning af dyrtidsportionen og gennemførelse af engangsskatten.

Derfor har vi ret til at sige i dag til den regering, der består af tre partier, som forkastede disse forslag, at det, man nu står over for, det er resultaterne af den forkerte politik; det er altså arven, ikke fra den forrige regering, men fra den tidligere opposition.

Jeg vil ikke sige noget om den økonomiske udvikling før devalueringen, jeg havde ellers tænkt mig at sige noget om det, men det er jo vel nok klarlagt i hvert fald i det økonomiske sekretariats økonomiske årsoversigt. Der står jo udtrykkeligt i denne oversigt, at omkring årsskiftet 1967-68 viste den indre efterspørgsel et meget roligt forløb, der var en afdæmpning i prisudviklingen, der var i det hele taget en afdæmpning på disse områder, en forbedring af eksporten og også en nedgang i importen i andet halvår. Det var jo i første halvår af 1967, vi havde det store underskud, i andet halvår var der endda en forbedring, så det er altså heller ikke rigtigt, at der lå en økonomisk arv af den slags, som hr. Foged var inde på før, at Danmark var på ruinens rand, da denne regering kom til; det er slet ikke rigtigt. Men der ligger problemerne fra devalueringen, som man altså nu skal løse på den forkerte måde. Det er det, der gør, at vi ikke kan være med i den politik, som regeringen nu søger gennemført. Vi mener, den er nationaløkonomisk forkert. Der er brug for en mindre stramning i finanspolitikken, og det kan man opnå ved at gennemføre vore forslag.

Må jeg lige sige lidt om det med landbruget. Jeg har set i aviserne, at man fra regeringens side mener, at når vi gav dette forskudsbeløb af en eller anden størrelse, så kunne man altså dividere og gange på den måde, som finansministeren gjorde her, og så nåede man til 176,8 mill. kr. Ja, man kan jo stille tallene op på mange måder, men det er da helt klart sagt fra vores side til landbruget, at der ikke i det forskudsbeløb, der blev givet, lå noget som helst om, at det var et beløb, der kunne ganges op, for det